

DAVID VONK

WAAROM NOU IK?

EEN WAARGEBEURD VERHAAL
OVER VERSLAVING, CRIMINALITEIT
EN DE WEG NAAR GOD

WAAROM NOU IK?

Copyright © 2016 Stichting Waarom nou ik?, © 2021 Uitgeverij Gideon

Auteurs: David Vonk, samen met Renske Mitrou-Croezen en Esther Scholten

Redactie: Suzanna van Berkel

Coverfoto: Paul Abspoel

Omslagontwerp en binnenwerk: Jore ontwerp

Druk: Ipskamp Printing, Enschede

Eerste druk: februari 2016 (Stichting Waarom nou ik?)

Vierde gewijzigde druk: december 2021 (Uitgeverij Gideon)

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN: 978-90-5999-165-1

NUR: 402, 707

Alle rechten voorbehouden

**Ik draag dit boek op aan mijn lieve oma, en
verschillende andere mensen die een bijzondere
en positieve rol in mijn leven hebben gespeeld.**

Welnu, dit zegt de HEER,
die jou schiep, *David*, die jou vormde, *David*:
Wees niet bang, want Ik zal je vrijkopen.
Ik heb je bij je naam geroepen, je bent van Mij!
Jesaja 43:1

Christus heeft ons bevrijd
opdat wij in vrijheid zouden leven;
houd dus stand en laat *je* niet
opnieuw een slavenjuk opleggen.
Galaten 5:1

David en Rob

AANBEVELINGEN

Waarom nou ik? dacht ik, toen ik Davids boek las. Waar heeft mijn wieg gestaan? Door wie ben ik grootgebracht? Waarom heb ik die liefdevolle opvoeding wél gehad? Belangrijke bouwstenen voor een stabiel en gelukkig leven. Veel van die bouwstenen moest David missen, maar het geloof in Jezus Christus is zijn redding geworden. Als Stichting Volharding werken we al geruime tijd met het boek van David. We delen het uit in politiecellen en gevangenissen. We hopen, bidden en vertrouwen dat Davids boek mensen in nood mag bemoeiden, en zal helpen keuzes te maken die bevrijdend zullen zijn. Van harte aanbevolen!

Dick den Hertog, Stichting Volharding

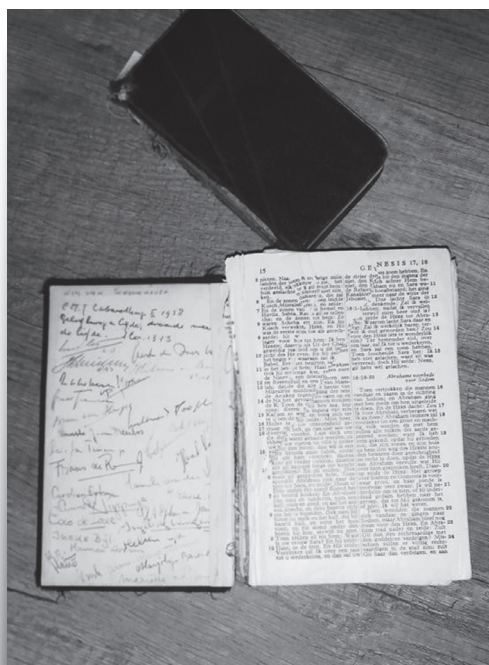
Wat een indrukwekkend levensverhaal en wat een krachtig getuigenis!

Henk Stoorvogel, spreker en coach

David heeft een intrigerend en pakkend verhaal geschreven; het zet je aan het denken. Goed voor iedereen om zich af te vragen: 'Waar ben ik nou mee bezig?' David heeft rust en warmte gevonden.

Rob Janssen, DJ Rob

INHOUD

Intentie en missie 11

Voorwoord 13

1. Mijn jeugd en onze familie 17
2. Opgroeien met vechten en voetballen 35
3. De eerste keer 50
4. Het dubbelleven 58
5. Het leven op straat 75
6. De weg kwijt 93
7. Hoop 102
8. Een nieuwe kans 111

Nawoord 121

Lied 123

Bijlage 125

INTENTIE EN MISSIE

Het boek dat je in handen hebt bevat mijn grillige levensverhaal. Aangezien ik door mijn verslavingen een hersenbeschadiging heb opgelopen en ik gediagnosticeerd ben met een aantal geestesziekten en ADHD was het geen eenvoudige opgave om dit boek tot stand te brengen. Mijn geheugen werkte niet altijd goed mee. Geen van de auteurs is echter verantwoordelijk voor eventuele fouten, ik heb zelf geprobeerd alles zo goed mogelijk weer te geven.

Ik heb in mijn leven een hoop ellende meegemaakt en veroorzaakt, maar het is nooit mijn bedoeling geweest om anderen daarin mee te sleuren. Om de privacy van mensen met wie ik te maken heb gehad te beschermen, heb ik hun namen in dit boek aangepast.

Graag wil ik benadrukken dat dit boek geen verwijt is aan wie dan ook. Dus ook niet aan mijn ouders. Integendeel, ik ben dankbaar voor het leven dat zij mij hebben geschonken. Iedereen die deel uit maakt(e) van mijn leven, heeft op zijn of haar eigen manier bijgedragen aan de vorming van wie ik nu ben.

Ik ben dankbaar dat God mij heeft ingezet om voorlichting te geven over verslavingen en ik zo een instrument mag zijn om de ellende die daaruit voortkomt te helpen voorkomen, met name bij jongeren.

Mijn boodschap is: 'God heeft een plan met je leven en jij bent uniek!' Hij houdt van jou, zó veel dat Hij zijn leven voor jou heeft gegeven. Besef dat je leven oneindig veel méér waard is dan het te verknoeien aan drank en drugs. Besef dat anderen, die veel om je geven, verdriet hebben om jou. Besef vooral dat de duivel probeert jou van Gods liefde weg te houden. Hij probeert je als zijn trofee binnen te halen. Onze strijd is eigenlijk geen aards gevecht. De Bijbel leert ons dat we strijden tegen geestelijke machten. Het is de duivel die probeert je in zijn macht te krijgen, door drank, drugs, verslavingen, maar ook door geweld. Meestal komen mensen daar niet opzettelijk in terecht. Vaak zijn ze het zich niet bewust en rollen ze er zomaar in, zoals ik. En dat veroorzaakt pijn en verdriet, leegte en frustratie.

Vooraf jongeren zijn kwetsbaar en onwetend. Dat is de reden dat ik besloot om mijn verhaal openbaar te maken. Om duidelijk te maken wat drank, drugs, gokken en geweld met je doen. Om mensen te vertellen wie er werkelijk de macht over je heeft wanneer je gevangen zit in een verslaving. Maar God laat je niet in de steek. Hij wil het goede voor je, Hij is liefde. Hij is een Redder, voor mij, maar ook voor jou!

Gods zegen voor elke lezer, wie je ook bent en waar je je ook bevindt.

Geef nooit op!

VOORWOORD

De rode Bijbel – het Boek des levens

25 augustus 2013

Wie kent het niet: het verhaal van David en Goliath. David, de kleine herdersjongen, doodde de vijand van zijn volk met een slinger en een steen. De reus Goliath staat wat mij betreft symbool voor satan. En met niemand anders dan satan en zijn demonen heb ik in mijn leven veel te maken gehad. Hij is niet alleen mijn leven binnengedrongen, maar probeerde mij ook in zijn verstikkende greep te houden. De greep van het kwaad dat het licht niet kent. En donker is het, dat kan ik je verzekeren! Als de duivel je leven beheerst, vind je alleen maar duisternis, pijn en eenzaamheid op je weg.

Tot ik er op een dag schoon genoeg van had; ik besloot dat het klaar was. Het leven was voor mij bepaald niet over rozen gegaan. Toen ik op een eerlijke manier mijn geld wilde verdienen en de verslavingen achter me wilde laten, ging ik als winkelier failliet en werd mijn leven overgenomen door een curator. Iets wat ik nooit had verwacht...

Op een dag, vlak na het faillissement, legde ik 250 pillen klaar op mijn kamer. Het was een mix van alle medicijnen die ik gebruikte, alles wat ik in huis had. Het waren middelen als

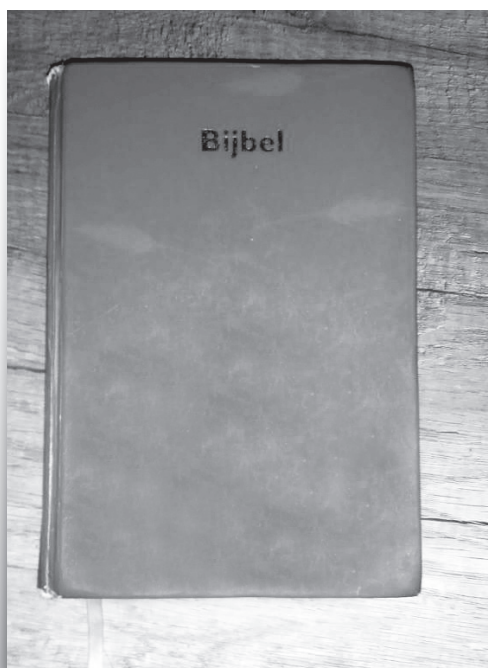
antidepressiva, valium en andere rustgevendende pillen, die ik de afgelopen tijd had verzameld. Na de kerkdienst zou ik ze allemaal tegelijk innemen en dan was het klaar. Mijn leven van verslaving en pijn zou dan voorbij zijn. De wanhoop, de leegte en het lijden zouden eindelijk stoppen. Ik had me vaak afgevraagd waarom mij dit allemaal moest overkomen. Daar kreeg ik nooit een antwoord op, zelfs nu niet, nu God in mijn leven was gekomen. Het was genoeg geweest! Genoeg leed, genoeg onbeantwoorde vragen en nooit kreeg ik de liefde waar ik meende recht op te hebben. Elk mens verdient toch zeker liefde? Waarom ik dan niet? Die dag zou dat allemaal voorbij zijn.

Totdat ik onverwacht toch antwoord kreeg van God. Ik had het niet zien aankomen. Tijdens de kerkdienst werd er over David gesproken, mijn naamgenoot, de herdersjongen, die het gevecht aanging met een reus. De gelijkenis tussen zijn leven en dat van mij viel me meteen op. Ergens, diep bij mij vanbinnen, gebeurde er iets. Ik werd aangeraakt door God, al besepte ik dat toen helemaal niet. Het kwartje viel pas toen ik aan het einde van de dienst een rode Bijbel in mijn handen kreeg gedrukt. Rood, de kleur van de liefde, maar ook van bloed: Jezus' bloed. Ik ben er nog steeds van overtuigd dat deze kerkdienst speciaal voor mij was bedoeld en dat God daar de hand in had. Ondanks dat ik alles had gedaan wat God verboden had, keek Hij naar mij om. Hij gaf om mij!

Tot die dag werd ik door iedereen Davy genoemd, al is mijn echte naam David, de naam die ik bij mijn geboorte kreeg. Maar ik leefde in duisternis: ik was Davy, een man van de straat, en geen David, man naar Gods hart.

En toen had ik ineens die Bijbel in handen die mijn leven zou veranderen. Het Boek des levens. Het werd me duidelijk dat God mij een nieuwe kans gaf en dat ik Hem moest volgen.

Na jaren van verslaving, afkicken en weer terugvallen, van criminaliteit waar ik zelfs mee was opgegroeid, was het inderdaad klaar. Maar niet met mijn leven. Nee! In tegenstelling tot wat ik van plan was geweest, kort voor die kerkdienst, zou ik die 250 pillen niet gaan innemen. Ik zou beter worden en al mijn verslavingen achter me laten. Mijn nieuwe leven begon. Een leven zonder drugs, maar met God. Het echte Leven, een leven als Gods kind.

1. MIJN JEUGD EN ONZE FAMILIE

Achteraf gezien ging het bij mijn geboorte misschien al mis. Het was alsof toen al bepaald werd hoe mijn leven zou verlopen en welke demonen ik zou ontmoeten. Ik kwam als een echte dwarsligger ter wereld: met mijn billen eerst, daarna mijn hoofd. Vanwege de stuitligging en het feit dat ik daarbij mijn eigen ontlasting inslikte, had ik het bijna niet gehaald. Maar God wilde mij blijkbaar, dus ondanks de moeizame bevalling werd ik levend en wel geboren op 3 december 1975 in het Clara Ziekenhuis te Rotterdam.

Hoewel men het leven van God ontvangt en Hij ook vast mijn geboorte gadesloeg, zou het nog lang duren voordat ik Hem zou ontmoeten. Sterker nog: ik blééf een dwarsligger, jarenlang. Toen satan als God wilde zijn en tegen Hem rebelleerde, besloot hij om met alle mogelijke middelen zoveel mogelijk zielen voor zich te winnen. Hij moet gedacht hebben dat ik een van die zielen was die hij de vrijheid zou kunnen ontnemen. Dat heeft hij dan ook lange tijd met succes gedaan.

Het eerste wat ik gezien had, als ik het me bewust was geweest, was het Feyenoord-stadion dat naast het ziekenhuis lag. Een eersteklas rebel had het daglicht gezien en wellicht was het feit dat ik naast dit stadion geboren was, wel een teken dat ik een voetballiefhebber in hart en nieren zou worden. Voetbal zou een heel belangrijke plaats in mijn leven gaan innemen. Ik

had er later misschien zelfs mijn geld mee kunnen verdienen, maar die kans heb ik helaas laten schieten, zoals zovele kansen in mijn leven. De oorzaak daarvan lag in mijn jeugd. Sommige dingen zijn nu eenmaal geen toeval. Of wel? Ik zal het nooit weten. Wat ik wel weet is dat ons gezin bepaald geen klassiek voorbeeld was van een hoeksteen van de samenleving. Veiligheid was in ons gezin ver te zoeken. Dat gegeven vormde een van de ingrediënten voor mijn kwetsbaarheid. Zaken als veiligheid en een stabiel gezin heb je nu eenmaal nodig om je te kunnen ontwikkelen tot een gezonde en sterke volwassene.

Charlois

Samen met mijn ouders, mijn opa en oma van mijn vaders kant en mijn verdere familie woonde ik in de bekende en beruchte wijk Charlois in Rotterdam. Van de familie van mijn vader was bekend hoe ze in het leven stonden en andere mensen behandelden. Vader loste alles met zijn handen op, bijvoorbeeld in gigantische vechtpartijen die vaak totaal uit de hand liepen. Als de duivel mijn familie in z'n greep hield, dan lachte hij zich vast een krik om al het geweld en om het bloed dat meer dan eens rijkelijk vloeiende.

Vechten, dat was wat onze familie deed. Om problemen de kop in te drukken en controle te houden. Ook inbreken was een manier om problemen 'op te lossen'. Het waren bepaald geen lieverdjes, mijn familie. Mijn vader en zijn stiefbroer hadden, net als hun eigen vader, mijn ooms en mijn neven, hun hele jeugd niets anders gezien. Ze hadden ten diepste de beste bedoelingen, maar ze konden niet anders dan overleven op de manier

die hun bekend was. Ze wisten niet beter, of dit was de manier waarop je leefde. Overleefde.

Ik neem het ze niet kwalijk. Ik leerde precies hetzelfde en trad zelf dus ook in hun voetsporen.

De Don en zijn vrouw

De opa van mijn vader was een soort maffiabaas, een Don Corleone uit *The Godfather*, die aan het hoofd van een criminele familie stond. Duidelijk ook het hoofd van het gezin, een leider, een man die alleen al door zijn uiterlijk respect afdwong. Daar zat hij met z'n dikke sigaar. Het beeld dat papa van hem schetste was heel helder. Als je een beetje fantasie hebt, zie je hem zó zitten... Achterin een donker Italiaans cafeetje met zijn boevenvriendjes om zich heen, klaar om het volgende criminele plan te beramen. Een heuse boeventronie, filmwaardig. In werkelijkheid zat hij niet in een café, maar in het huis van onze familie en stond hij altijd paraat om zijn illegale plannetjes ten uitvoer te (laten) brengen. Hij moest toch zijn gezin onderhouden, en hij deed dat op deze manier. Intussen stookte hij ook nog jenever op zolder en zat overgrootmoeder in de goudhandel. Hij bezorgde flink wat overlast in de buurt, maar als iemand het lef had zich daarover te beklagen, dan werd dat probleem wel even 'opgelost'.

Zoals gezegd: op zolder stond een grote ketel waarin grote hoeveelheden sterke drank werd gestookt. Voor consumptie door derden én voor eigen gebruik, want de hele familie was bepaald niet vies van alcohol. Integendeel: ze hadden er een zwak voor. Zonder uitzondering zorgden ze royaal voor een goedlopende verkoop van overgrootvaders voorraad.

Hij werd een keer verraden door een bakker; de politie kwam. Dat had de bakker dus beter niet kunnen doen. Mijn overgrootvader kon zijn handeltje niet langer uitbuiten, dus liet hij de ketel klappen. Het halve dak ging eraf door dat geintje en hij verhaalde dat op de bakker en zijn propere bakkerij.

Zo dwong hij dus respect af. Iedereen wist dat je niet moest sollen met mijn overgrootvader, want dat zou hij je geheid betaald zetten. Niemand was zo dom om dit onuitgesproken advies in de wind te slaan (behalve de bakker).

Ik paste zelf ook goed op. We moesten gehoorzamen aan de regels en wetten van de familie. Als overgrootvader ter ore kwam dat iemand daar tegenin was gegaan, dan kreeg de persoon in kwestie hoogstpersoonlijk van hem ervan langs. We moesten zo ongeveer buigen voor deze opa, die een ontzagwekkende kracht uitstraalde en daarmee macht over ons had.

Zijn vrouw, mijn overgrootmoeder, was een struise dame die bij de hele familie hoog in aanzien stond; iedereen had veel respect voor haar. Ze werkte in een kroeg waar ze veel geld verdiende, onder andere door de portefeuilles van dronken schippers 'in beslag te nemen', waar soms veel geld in zat. Ze buitte dronkenlappen uit en zorgde er vervolgens voor dat ze op een andere locatie terechtkwamen, waar ze opnieuw geld van hen opstreek. Ze was bepaald geen lieverdje en had enorme streken. Soms ook wel op een leuke manier, het was echt niet alleen maar negatief. Ze had gewoon veel noten op haar zang. Ik heb haar nog redelijk goed gekend, net als mijn overgrootvader, de 'Don'. Beiden zijn 96 jaar oud geworden.

Wat een gezegende leeftijd! Ik was toen een jaar of zes. Maar liefst zestig jaar zijn ze met elkaar getrouwd geweest.

Opa's en overgrootmoeder

Mijn opa kan ik me niet meer herinneren, omdat hij vóór mijn geboorte al was overleden. Ook hij was een crimineel, het product van zijn ouders en grootouders die ook een dergelijke leefstijl hadden, een kwestie van opvoeding. Daar dacht ik toen natuurlijk nog niet over na; ik had wel wat anders aan mijn jonge kinderhoofd.

Mijn andere opa, van moeders kant, is in 1966 overleden. Hij was kapitein op een Smit-boot, de Astronaut, met als thuishaven Rotterdam. Hij heeft nog een caisson naar Ouwerkerk gesleept na de watersnoodramp in 1953. Deze ramp was voor heel Nederland iets afschuwelijks, maar speciaal voor Zeeland. Vele mensen zijn er bij omgekomen. Toen ik in mijn jonge jaren op straat speelde, wist ik van horen zeggen dat een van de caissons in Ouwerkerk was geplaatst door de sleper van Smit. En om je de waarheid te zeggen: ik genoot van dat verhaal! Iemand uit onze familie had iets bijzonders, iets goeds gedaan! Niemand hoefde daar ook maar één scheef woord over te zeggen. Nog een highlight: in 1963 voer opa supporters van Feyenoord de haven van Rotterdam binnen, die de club hadden vergezeld naar Lissabon voor de halve finale van de Europa Cup 1 tegen Benfica.

Mijn overgrootmoeder zorgde goed voor de familie en had de touwtjes strak in handen. Net als in een Italiaanse maffiafamilie was ook bij ons de vrouw des huizes bijna een heilige binnen

de clan (al had dat weinig met de werkelijke betekenis van dit woord te maken). Wat zij precies van de onderwereld wist, was niet helemaal duidelijk. Overgrootmoeder was slim, maar hield zich altijd van de domme. Wat precies bewees hoe slim ze was.

Onze familie verstond de taal van de straat en leefde daar ook naar. Men wist wie er de baas was en niemand beging de domme fout ons in de weg te staan. Deed iemand dat toch, dan werd dat van onze kant eenvoudigweg 'opgelost', hoe dan ook. Ik weet er niet alles van, en dat is maar goed ook. De duivel lachte waarschijnlijk in z'n vuistje om het leed dat hij in onze familie had veroorzaakt, maar dat zou niet zo blijven. Daar zou hij nog wel achter komen... God had een plan!

Van Rotterdam naar Oosterland

Lang hebben we niet in Charlois gewoond. Toen ik drie was verhuisden we van de stad naar het dorpje Oosterland in Zeeland. Mijn ouders kwamen tot die keuze omdat opa en oma en de zussen van mijn vader daar woonden, plus dat ze in Zeeland een huis konden kopen. Mijn overgrootouders waren zo verstandig om in Rotterdam te blijven. Waarschijnlijk vonden mijn vader en moeder het prettig om wat meer familie om zich heen te hebben, en ook dat oma haar kleinzoon (mij dus) dan een beetje in de gaten kon houden.

Als buitenstaanders werden we echter niet bepaald geaccepteerd in dit zeer religieuze dorp. Wij waren immers geen echte Zeeuwen en zouden dat ook nooit worden. Stadsmensen pasten niet in dit dorp en we werden dan ook anders behandeld. De Oosterlanders wilden niets te maken hebben met mensen die

van buiten het dorp of buiten het eiland kwamen. We waren outsiders.

En ook al ging je wel naar de kerk, je bleef een buitenstaander. Maar het zal je niet verwonderen dat wij daar in die tijd in elk geval niet naartoe gingen.

Een vreemd gezin in een zwaar gelovig dorp, een familie met een reputatie als de onze, dat kon echt niet. Hoewel het niet getuigt van naastenliefde en de Bijbel iets anders leert, kan ik ze geen ongelijk geven. Helaas maakten we het beeld dat ze van ons hadden meer dan waar...

Ontmoeting tussen mijn ouders

Mijn ouders hebben elkaar ontmoet in het Weena, een restaurant in Rotterdam. Ze werkten er allebei; mijn vader was chef-kok en mijn moeder werkte in de bediening. Daar begon hun relatie, en al snel raakte mijn moeder zwanger. Vijfentwintig was ze toen, papa amper twintig. Toch hadden ze bewust gekozen voor een kind. Ze wilden graag trouwen en moesten daarvoor een verzoek indienen bij de koningin, aangezien mijn vader nog geen eenentwintig was. Eigenlijk was hij zelf ook nog een kind, maar omdat mijn moeder een paar jaar ouder was, durfden ze de zorg voor een kindje wel aan. Ze waren stapelgek op elkaar en hadden daarom alle vertrouwen in een goede toekomst. Ik was dus zeer gewenst en welkom: ik was uit liefde verwekt. Daar moet God ook een hand in hebben gehad, dat weet ik zeker.

Mijn vader

Papa had een liefhebbende moeder, maar groeide desondanks